

Prefață

Artistul este creatorul de lucruri frumoase. Scopul artei este de a dezvălui arta și de a ascunde artistul. Criticul este cel care poate transpune într-o altă manieră sau într-o nouă formă impresia sa despre lucrurile frumoase.

Cea mai înaltă, precum și cea mai joasă formă de critică este un soi de autobiografie. Cei care găsesc semnificații urâte în lucrurile frumoase sunt imorali, fără a fi fermecători. Acesta este un păcat.

Cei care găsesc semnificații frumoase în lucrurile frumoase sunt cultivați. Pentru ei există speranță. Ei sunt cei aleși, pentru care lucrurile frumoase înseamnă numai frumusețe.

Nu există cărți morale sau imorale. Cărțile sunt bine scrise sau prost scrise. Atâta tot.

Aversiunea secolului al XIX-lea față de realism este furia lui Caliban¹ când își vede chipul în oglindă.

Aversiunea secolului al XIX-lea față de romantism este furia lui Caliban când nu-și vede propriul chip în oglindă.

---

¹ Un sclav nepolitic și ignorant, personaj din *Furtuna*, de William Shakespeare.

Viața morală a omului constituie una dintre preocupările artistului, dar moralitatea artei constă în utilizarea perfectă a unui mediu imperfect.

Artistul nu dorește să dovedească ceva. Până și lucrurile adevărate pot fi dovedite.

Artistul nu are simpatii etice. Orice simpatie etică a artistului este un manierism de stil impardonabil.

Artistul nu este niciodată morbid. Artistul este liber să exprime orice.

Gândirea și limbajul sunt pentru artist instrumente ale artei. Viciul și virtutea sunt pentru artist materiale pentru artă.

Din punct de vedere al formei, arhetipul tuturor artelor este arta muzicianului. Din punct de vedere al emoției, arhetipul este arta actorului.

Arta este și suprafață, și simbol. Cei care trec dincolo de suprafață, o fac pe riscul lor. Cei care descifrează simbolul, o fac pe riscul lor.

Arta îl oglindește pe spectator de fapt, nu viața.

Divergențele de opinii cu privire la o operă de artă arată că opera aceea este nouă, complexă și esențială. Când criticii se contrazic, artistul e în acord cu sine însuși.

Îi putem ierta unui om că a creat un lucru util atâta vreme cât nu cade în admirația acestuia. Singura justificare pentru a crea un lucru inutil este admirația intensă față de acesta.

Arta este complet inutilă.

OSCAR WILDE

CAPITOLUL

1

Atelierul era învăluit în parfumul intens al trandafirilor, iar atunci când adierea ușoară a vântului vărativ fremăta printre copacii din grădină, prin ușa deschisă pătrundea fie mirosul greu de liliac, fie mireasma mai delicată a florilor rozalii de păducel.

Din colțul divanului acoperit cu scoarțe persane pe care era tolănit, fumând neconținut, cum îi era obiceiul, lordul Henry Wotton întrezărea sclipirea florilor dulci și aurii ca mierea ale unui salcâm galben. Crengile lui tremurătoare păreau să se frângă sub povara frumuseții atât de înflăcărâte a florilor. Din când în când, umbrele fantastice ale păsărilor în zbor se proiectau pe draperiile lungi, din mătase indiană, care acopereau fereastra imensă, producând un fel de efect japonez instantaneu și amintindu-i de pictorii cu fețe străvezii ca jadul din Tokio, care, prin intermediul unei arte statice prin natura ei, încercau să transmită ideea de viteză și mișcare. Murmurul posac al albinelor care își croiau drum anevoie prin iarba înaltă, necosită sau roiau cu insistență monotonă în jurul cornițelor acoperite cu pudră aurie ale caprifoiiului